

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 170

1 Δεκεμβρίου 2005

Ὁ ἄνθρωπος στεναγμός

Τοῦτο τὸν καιρό, πού οἱ ἀφηνιασμένες φυσικές δυνάμεις σκόρπισαν τὸν τρόπο στήν ἀνθρώπινη γενιά μας, ἀνήσυχος, μετράω καί ξαναμετράω τὰ πνευματικά μας ἀντισώματα. Τήν ποιότητά τους. Τήν ἔντασή τους. Καί τή δυναμικότητά τους. Πολὺς ὁ πόνος. Ἀμέτρητοι οἱ νεκροί. Ἐρειπωμένες οἱ οἰκογενειακές ἐστίες. Σκόρπια τὰ συντρίμια. Διάχυτη ἡ ἀπόγνωση. Ποιές ἀπώλειες νά μετρήσει κανεὶς; Καί ποιές πληγές νά ἐπουλώσει;

Η διεθνὴς κοινότητα, ἀναστατωμένη καί προβληματισμένη, αὐτοστρατεύτηκε σέ ἀγώνα συμπαράστασης. Καί ἔβαλε σέ κίνηση τοὺς θεσπισμένους καί ὀργανωμένους μηχανισμούς ἀλληλοβοήθειας. Ἀπὸ τὰ μακρινότερα διαμερίσματα τοῦ πλανήτη μας ξεκίνησαν ὁμάδες, εἰδικευμένες στήν ἀντιμετώπιση τῶν συμφορῶν καί ἐφόδια, πού συγκεντρώθηκαν ἀπὸ κρατικούς μηχανισμούς καί ἀπὸ τήν ἰδιωτική πρωτοβουλία καί ταξίδεψαν, γιά τίς χῶρες τῶν τραγικῶν καταστροφῶν. Πῆγαν, νά ἀπαλύνουν τὸν ὀξύ πόνο καί νά διαλύσουν τήν καταχνιά τῆς ἀπόγνωσης.

Δέν προσπερνῶ, μέ ἐλαφρὴ τή συνείδηση, τὸν παγκόσμιο συναγερμό καί τή στράτευση, γιά τήν ἄμεση βοήθεια καί τήν ἀνακούφιση τῶν θυμάτων τῆς ἀλόγιστης φυσικῆς ἀναστάτωσης. Κανένας μας δέν παραχωρεῖ στὸν ἑαυτό του τὸ δικαίωμα νά ὑποτιμήσει, ἢ, πολὺ περισ-

σότερο, νά ψέξει τή διακρατική βοήθεια. Τήν κινητοποίηση τοῦ ἐνδιαφέροντος ὁλόκληρης τῆς οἰκουμένης καί τῆ φιλάδελφῃ προσφορᾷ ἱατρικῆς ἐξυπηρέτησης καί ὑλικῆς βοήθειας. Ὅλα ὅσα ἐγίναν καί γίνονται, τά μετροῦμε, τά ἐκτιμοῦμε καί τά φωτίζουμε. Εἶναι ἐκδηλώσεις ἀνθρωπιᾶς καί πολιτισμοῦ. Μαρτυροῦν, πώς, στίς δύσκολες στιγμές, οἱ ἡγεσίες τῶν λαῶν ἔχουν τή δύναμιν νά παρακάμπτουν τίς διαφορές τους καί τίς ἀντιπάθειές τους καί νά τρέχουν, ἀρωγοί, στίς ἐστίες τῆς συμφορᾶς.

Θά μοῦ ἐπιτραπεῖ, ὥστόσο, νά δακτυλοδεικτῶ ἓνα ρῆγμα στή χορδή τῆς ἀνθρωπιᾶς μας καί τῆς ἀγάπης μας. Στούς καιροὺς μας, φορτώσαμε τό χρέος τῆς συμπάρστασης καί τῆς βοήθειας, ἀποκλειστικά καί μόνο στίς κρατικές ὑπηρεσίες καί κηρύξαμε τοὺς ἑαυτοὺς μας ἀδύναμους καί ἀναρμόδιους. Οἱ πολλοί, οἱ πλατιεῖς μάζες, καθόμαστε στὸν καναπέ τῆς ἀνάπαυσής μας, παρακολουθοῦμε τίς δραματικές σκηνές, πού ἐκτυλίσσονται στίς περιοχές τῶν θεομηνιῶν, ἐκπέμπουμε ἓνα σῆμα φρίκης, καί σταματοῦμε ἐκεῖ. Μᾶς ἱκανοποιεῖ ἡ εἶδηση, ὅτι οἱ ἀποστολές βοήθειας ξεκίνησαν ἢ ἔφτασαν στὸν τόπο τοῦ μεγάλου πειρασμοῦ. Καί, γυρίζοντας τό κουμπὶ τῆς τηλεόρασής μας, ἀφηνόμαστε στήν ἀνέμελῃ ψυχαγωγία. Ἡ συμβολή μας στήν κοινὴ ἀποστολὴ τῆς ἀγάπης τέλειωσε. Δέν μένει, παρά ἡ ἐπιστροφή στὰ δικά μας. Στὴ χαρά μας ἢ στήν ἀνήσυχν προβληματικὴ μας.

Ονοὺς μου γυρίζει πίσω. Στὰ μεγάλα, τά Πατερικὰ ἀναστήματα τῆς Ἐκκλησίας μας. Στίς ἡγετικές φυσιογνωμίες, πού τὴν ἀγάπην τὴν ἔκαναν προσωπικὸ βίωμα καί πράξη θυσίας. Αἰσθάνομαι, ὁλόρθο, μπροστά μου τὸν ἅγιον Ἰωάννη τὸν Ἐλεήμονα, πού ἔτρεχε ὁ ἴδιος νά περιθάλπει τοὺς λαβωμένους ἀπὸ τὴν πανούκλα, πιστοὺς καί ἄπιστους, εἰδωλολάτρες καί Χριστιανούς (καί δίκως νά φωτίζει τὴν προσφορὰ τοῦ ἡ τηλεοπτικῆς κάμερα). Βλέπω τό Μέγα Βασίλειον, πού στήν περίπτωσιν τῆς καθολικῆς ἀνομβρίας καί τοῦ λιμοῦ, βρῆκε τὴ δύναμιν νά ξεσηκώσει τοὺς νοικοκυραίους, νά ἀνοίξει τὰ ἀμπάρια τους καί νά βγάλει, ὅ,τι ὑπῆρχε μέσα γιὰ τὴ σωτηρίαν τῶν πεινασμένων. Στέκομαι μέ θάμβος καί παρακολουθῶ τὸν ἅγιον Ἰωάννην τό Χρυσόστομον, πού μοίρασε στοὺς φτωχοὺς τὴν πατρικὴν του περιουσίαν καί, πᾶμφτωχος, ἐγίνε ὁ πατέρας ὅλων.

Ποιὸν νά πρωτοαναφέρω καί ποιὸν νά πρωτοβιογραφήσω. Καρδιές φλεγόμενες, πού δέν ἐμπιστεύτηκαν τό χρέος τῆς ἀγάπης στήν κρατικὴ γραφειοκρατία, ἀλλὰ τὴν ἔζησαν σάν πράξιν αἰμοδοσίας στοὺς πονεμένους ἀδελφούς καί τὴν ἄσκησαν, μέ τὴν καταβολὴ συνέπειας καί προσωπικοῦ μόχθου.

’Ασκιά φουσκωμένα!!!

’Η Σύνοδος τῆς ’Ιεραρχίας τῆς ’Εκκλησίας τῆς ’Ελλάδος, πού πραγματοποιήθηκε κατά τίς ἀρχές τοῦ περασμένου Ὀκτωβρίου, ὑπῆρξε τυπικό δείγμα τῆς προδοσίας τοῦ Ἀγιοπνευματικοῦ θεσμοῦ. Τραγική κατάληξη τῆς σταδιακῆς ἀλλοτρίωσης, πού προκάλεσε ἡ μεταφορά κοσμικῆς μεθοδολογίας στόν ἀγιότατο χῶρο τῶν Συνοδικῶν διασκέψεων καί ἡ δικτατορική διαχείριση τῆς ἐπισκοπικῆς ὑπευθυνότητος ἀπό τοὺς δυό τελευταίους Ἀρχιεπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἀπό τό βυσσοδόμο τῆς αὐθαιρεσίας Σεραφεῖμ. Καί ἀπό τόν ἡγεμονίσκο τῆς πασαρέλας Χριστόδουλο. Τό Ἀνώτατο διοικητικό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἡ χαρισματική Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, κατάντησε ἀσκή φουσκωμένο. Λειτουργήμα μέ ἐντυπωσιακή ἐπένδυση καί μέ μηδενικό περιεχόμενο. Συναγωγή ἀνευθυνουπέυθυνων μιτροφόρων, πού στέργουν νά καθηλωθοῦν, ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες, σέ διάταξη καί μέ ψυχολογία μαθητῶν καί ἀπέρχονται ἀπαίδευτοι καί ἄπραγοι. Μέ κενό τό χαρτοφύλακά τους. Καί μέ ἀδιευκρίνιστους τοὺς προβληματισμούς, πού στηλώνει, στήν πορεία τους, ἡ καταϊγίδα τῆς ἐπικαιρότητας. Δίχως νά τοὺς παραχωρηθεῖ τό δικαίωμα νά ἀρθρώσουν προσωπική ἄποψη. Καί δίχως νά τοὺς ἐπιτραπεῖ νά στηρίξουν μέ τήν ἐλεύθερη ψῆφο τους

«ἡλεγμένη» καί «κατασταλαγμένη» πρόταση.

’Η Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, τό Σῶμα, πού θεσμικά καί νομικά εἶναι ἐπιφορτισμένο μέ τήν ἀρμοδιότητα νά μελετάει προσεκτικά τά ἐπίκαιρα καί «παρεμπίπτοντα» προβλήματα καί νά ἀποφαίνεται πλειοψηφικά γιά τήν ἀντιμετώπισή τους, συνεδρίασε γιά τρεῖς μόνο μέρες, 5-7 Ὀκτωβρίου 2005. Σέ χρονικό περιθώριο, πού δέν ἐπαρκεῖ, γιά νά ἀνταλλάξουν οἱ σύνεδροι ἀπλή χειραψία. Καί ἄφησε πίσω τῆς τό σίγμα τῆς καθολικῆς ἀποδιοργάνωσης. Τοῦ ἐκπεσμοῦ τοῦ Συνοδικοῦ ὀργάνου σέ «συναγωγή» ἀνελεύθερη, ἀνώφελη καί ἀναποτελεσματική. Σέ ὁμάδα κρυφῆς διαπλοκῆς, πού κυριαρχεῖται δυναστικά ἀπό τόν «προεξάρχοντα» καί ἀκυρώνει βάνουσα, μέ τίς πράξεις τῆς, τήν παρέμβαση καί τήν ἐπιφοίτηση τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Ὑπογραμμίζω κάποια σημάδια-πρωτοτυπίες, πού σταμπάρησαν τή φετεινὴ Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας.

Τό πρῶτο: Ὁ τριήμερη συνέλευση ὄλων τῶν Μητροπολιτῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κρατήθηκε, ἀπό τοὺς ὀργανωτές τῆς, στή σκιά τῆς κρυψίνου. Καί, παράλληλα, ἀντιμετωπίστηκε τό Συνοδικό γεγονός μέ νοημα-

τισμένη περιφρόνηση από τούς πλησιέστερους ή τούς απόμακρους παρατηρητές.

Ὁ Χριστόδουλος καί οἱ αὐλικοί χειροκροτητές του ἀπέφυγαν, ἐπιμελέστατα, νά ἐστιάσουν τούς προβολεῖς τῶν ἀναλύσεων τους καί τῶν ἐπαίνων τους στήν Ἱεραρχική Σύνοδο καί στά θέματα, πού ἐκδιπλώθηκαν στήν τράπεζα τῶν προβληματισμῶν. Ἐκτός ἀπό τίς λακωνικές ἀνακοινώσεις τῶν ὀνομάτων, πού ἐπιλέχθηκαν γιά νά στελεχώσουν τίς κενές Μητροπόλεις, τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας δέν ἐνημερώθηκε γιά τίς διακυμάνσεις τοῦ ἱεραρχικοῦ Συνοδικοῦ διαλόγου καί γιά τήν ἀποκρυστάλλωση τῶν Συνοδικῶν ἀποφάσεων. Οἱ ὑπεύθυνοι-γιά πρώτη φορά στά χρόνια τοῦ ἀφηνιασμένου Χριστοδουλικοῦ ντόρου-ἄφησαν νά κυλήσουν οἱ τρεῖς μέρες μέσα στό γνόφο τῆς διακριτικῆς σιωπῆς. Ἔτσι, πού νά μή διεγερθεῖ τό ἐνδιαφέρον ἢ ἡ περιέργεια ἐπεξεργασίας καί κριτικῆς τῶν Συνοδικῶν ἀντιλογῶν.

Καί, ἀπό τήν ἄλλη μεριά, ὁ λαός, ὁ περιφρονημένος λαός, ἀνταπόδωσε τήν περιφρόνηση, μέ τό δικό του προσπέρασμα καί μέ τήν ἄρνησή του νά εἰσπνεύσει τίς ἀναθυμιάσεις τῆς δεσποτικῆς ἱντριγκας. Δέν ἐνδιαφέρθηκε νά μάθει τί συζήτησε καί τί ἀποφάσισε ἡ Ἱεραρχική Σύνοδος. Καί δέν ἐνέγραψε τό γεγονός στό κατάστιχο τῶν «μειζόνων» ἢ, ἔστω, τῶν «θετικῶν» ἐκδηλώσεων τῆς ἐπικαιρότητας.

Τό δεύτερο: Ὁ Καταστατικός Χάρτης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος προσδιορίζει μέ σαφήνεια τίς ἀρμοδιότητες τοῦ ἀνώτατου διοικητικοῦ Σώματος, τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας. Μεταξύ τῶν ἄλλων, μέ τήν παράγραφο στ' τοῦ

ἄρθρου 4, ἀποδίδει στήν Ἱεραρχική Συνέλευση τήν εὐθύνη γιά τόν ἔλεγχο τῶν πράξεων τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου. Ὅρίζει: *Ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας «ἀσκεῖ τήν ἀνωτάτην ἐμπείαν καί τόν ἔλεγχον ἐπὶ τῶν πράξεων τῆς Δ.Ι.Σ., τῶν Ἀρχιερέων, τῶν διοικητικῶν ὀργάνων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς καί τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιαστικῶν Νομικῶν Προσώπων, κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις».*

Αὐτή ἡ διεργασία ἐλέγχου τῶν πράξεων τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου δέν ἐγίνε κατὰ τήν τριήμερη Συνέλευση τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας. Δέν ὑπῆρξε πρόβλεψη νά πραγματοποιηθεῖ. Οὔτε καί παραχωρήθηκε ὁ ἀπαραίτητος χρόνος. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος συμπέισε κατὰ τέτοιο τρόπο τίς ἐργασίες τοῦ Σώματος, πού δέν ἔμεινε περιθώριο ἄσκησης τοῦ δικαιώματος (πού ἀποτελοῦσε, ταυτόχρονα καί ὑποχρέωση) διερεύνησης τῆς Κανονικότητος καί τῆς Νομιμότητος τῶν ἀποφάσεων τοῦ ὑποτελοῦς Σώματος τῆς Διαρκοῦς Συνόδου.

Κατά τό διάστημα, πού διέρρευσε, ἀπό τήν προηγούμενη Συνέλευση τῆς Ἱεραρχίας, συνέβηκαν σημεῖα καί τέρατα. Δονήσεις σεισμικές στό διοικητήριο τῆς Ἐκκλησίας καί τυφῶνες, πού ἔφεραν τά ἄνω-κάτω. Οἱ ἄλυσιδωτές ἀποκαλύψεις τῶν ἠθικῶν σκανδάλων ἀνώτατων λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας ἐντόπιζαν τίς ἐκτροπές, κατὰ τό πλεῖστον, στό περιβάλλον τοῦ κ. Χριστόδουλου καί ἐνοχοποιοῦσαν τόν ἴδιο γιά τήν ἰδιότυπη ἐπιλογή τῶν συνεργατῶν καί συμβούλων του καί γιά τήν ἐναγώνια προσπάθειά του νά καλύψει τίς πομπές τῶν εὐνοουμένων του. Καί ἐκεῖνος, μπροστά στή γενι-

κευμένη κατακραυγή, στό κύμα της άμφισβήτησης του προσώπου του και στον τηλεοπτικό διασυρμό όλόκληρου του Σώματος της Ίεραρχίας, άντί νά κινήσει, άμεσα, τό μηχανισμό της Έκκλησιαστικής Δικαιοσύνης και νά διαλευκάνει, μέ άδιάβλητες ανακρίσεις και μέ τίμιες δίκες τήν έκταση και τό ήθικό βάρος των σκανδάλων, άγωνίστηκε, μέ ύποχθόνιες διαβουλεύσεις, νά παραστήσει όλόλευκους και πανάξιους τούς έργάτες της άνομίας.

Πώς νά φέρει αυτό τό έπαίσχυντο χρονικό στή Συνέλευση της Ίεραρχίας; Και πώς νά έγκαινίσει διάλογο μπροστά στήν όλομέλεια του Σώματος και, μάλιστα, μέ τήν προοπτική ό διάλογος αυτός νά παραδοθεί στους λειτουργούς της μαζικής ένημέρωσης και από αυτούς νά διασπαρεί στίς λαϊκές μάζες, τίς προβληματισμένες και άγανακτημένες, πού ζητούν, μέ στεντόρεια φωνή, τήν κάθαρση της Έκκλησίας από τά μιάσματα και από τούς έπίορκους έκμεταλλευτές των έκκλησιαστικών τίτλων;

Ό Χριστόδουλος παρέκαμψε τό Μαλέα της κριτικής. Όχι έντιμα. Όχι νόμιμα. Άλλά μέ τό στρίμωγμα του προγράμματος και μέ τήν έπιβολή της λογοκρισίας.

Και τό τρίτο: Ή Συνέλευση αυτή της Ίεραρχίας δέν πήρε καμμία άπόφαση. Ναι, οι συζητήσεις της και οι ύποτιθέμενες διαβουλεύσεις της δέν έξέβαλαν σέ καθαρό χώρο συμπερασμάτων και σέ γόνιμες άποφάσεις, πού θά μπορούσαν νά άνανεώσουν και νά ένδυναμώσουν τήν ποιμαντική διακονία της Έκκλησίας. Άναγνώσθηκαν κάποιες είσηγήσεις, πού είχαν τή μορφή μορφωτικών διαλέξεων. Τό άκροατή-

ριο τίς παρακολούθησε βαρυνεστημένα ή και μέ κλειστά βλέφαρα. Καί, τελικά, χαιρετίστηκαν και άποχωρήστηκαν.

Άποτέλεσμα αυτής της άπραξίας ήταν και ή άποφυγή έπίσημου άνακοινωθέντος και μηνύματος προς τό λαό. Τό Χριστοδουλικό κογκλάβιο δέν τόλμησε νά ένημερώσει τό έκκλησιαστικό πλήρωμα, γιά τίς συζητήσεις και γιά τίς άποφάσεις του Άνώτατου διοικητικού όργάνου της Έκκλησίας, γιατί δέν είχε τίποτα νά του πεϊ. Ό συνολικός άπολογισμός των τριήμερων διαβουλεύσεων, ήταν ένα όλοστρογγυλο μηδενικό. Ένα τίποτα. Και τό μόνο, πού μπορούσε νά δώσει, ήταν ή άπογοήτευση.

Άπαραίτητο νά έγγίσουμε τό δάχτυλο της έρευνας και σέ ένα άλλο σύνδρομο της Συνοδικής άναιμίας. Στήν έρευνα αυτή μάς σπρώχνει ή είσηγητική όμιλία του προέδρου του Σώματος, του Άρχιεπισκόπου Χριστόδουλου.

Και έδώ θά αναφερθώ σέ δύο στιγμιότυπα.

Τό πρώτο: Ό Χριστόδουλος, θέλοντας νά διδάξει(!!!) και νά ποδηγετήσει(!!!) τούς Συνοδικούς Συνέδρους στήν άσκηση της Συνοδικής τους ύπευθυνότητας, (ώσάν όλοι τους νά ήταν νεοσύλλεκτοι) θεώρησε άναγκαίο νά προσδιορίσει τήν εύθύνη τους κατά τήν έπιλογή και τήν ψηφοφορία των νέων Μητροπολιτών. Καί, μεταξύ άλλων, τούς είπε: «Τό καθήκον τουτο, καίτοι έχει γίνει συστηματική προσπάθεια από 50ετίας περίπου διά νά διαβληθῇ, έξ αίτίας της άδοκίμου και έν

πολλοῖς βλασφήμου παραφιλολογίας, τὴν ὁποίαν ἀνέπτυξαν κατ' ἀρχάς οἱ εὐσεβιστικοὶ κύκλοι καὶ ἀκολουθῶς ἐμιμήθησαν, μέ διάθεση μώμου κατὰ τῆς ἀγιοπνευματικῆς ὑποστάσεως τῆς Ἐκκλησίας, κοσμικοὶ παράγοντες, ὡς δῆθεν κινούμενοι ἐκτός τῶν ἱεροκανονικῶν ὑπαγορεύσεων, δέν ἔπαυσε νά ἀποτελεῖ καί τοῦτο κορυφαία ἐκδήλωση τῆς δημοκρατικότητος καὶ ὑπευθυνότητος τοῦ Συνοδικοῦ μας συστήματος καὶ νά χαρακτηρίζει τὴν ἐκκλησιαστική μας ζωή...».

Αὐτά καὶ ὅσα στή συνέχεια προστίθενται, διακηρύχτηκαν στά μέλη τῆς Ἱεραρχίας, πού, ἴσαμε κείνη τή στιγμή εἶχαν πρεσαριστεῖ ἀφόρητα, γιά νά εὐθυγραμμιστοῦν μέ τή θέληση τοῦ Χριστόδουλου καὶ νά ψηφίσουν ὄχι «κατά συνείδηση», ἀλλά «κατά παραγγελία». Τό γνωρίζουν, ἀκόμα καί οἱ θυρωροὶ τοῦ Συνοδικοῦ Μεγάρου, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐπέβαλε στό Σῶμα τίς δικές του προτιμήσεις καὶ ἀνάγκασε τοὺς Μητροπολίτες νά ψηφίσουν τοὺς ὑποψηφίους, πού αὐτός εἶχε προεπιλέξει. Καί αὐτή ἡ προεπιλογή καὶ ἡ χρῆση τῶν ἐκλεκτῶν του σέ Μητροπολίτες, πολύ πρὶν συνεδριάσει ἡ Ἱεραρχία, εἶχε διολισθήσει στοὺς ἐκκλησιαστικούς δημοσιογράφους καὶ εἶχε κοινολογηθεῖ, μέ βεβαιότητα, στά ἐπίσημα καὶ ἀνεπίσημα ὄργανα τῆς ἐνημέρωσης.

Ὅταν, λοιπόν, στίς ἐκλογές τῶν Μητροπολιτῶν ἀκολουθήθηκε μιά τέτοια, μονοκρατορική διαδικασία, ἀποτελεῖ, τουλάχιστον, ἐμπαιγμό τῶν ἱερῶν καὶ τῶν ὁσίων ὁ ἰσχυρισμός τοῦ Χριστόδουλου, ὅτι κατὰ τίς ἐκλογές τῶν Μητροπολιτῶν πρυτανεύει ἡ δημοκρατία καὶ ὅλα γίνονται μέ «τὴ θερμουργό

πνοή τοῦ Παναγίου Πνεύματος».

Θά ἀνεχόταν κανεὶς καὶ θά δικαιολογοῦσε τὴ φυγόδικη σιωπὴ του, πού θά μαρτυροῦσε ἐπίγνωση τοῦ ἐγκλήματος τῆς προδοσίας τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν δημοκρατικῶν θεσμῶν. Τὴν ἰδιοποίηση, ὅμως, τῆς δημοκρατικότητος κατὰ τὴν ὥρα καὶ στόν τόπο τοῦ μεγάλου ἐγκλήματος, τῆς ἐκβιαστικῆς καθυπόταξης τῶν ἐλεύθερων προσωπικοτήτων τοῦ Συνοδικοῦ Σώματος στήν ἀπαίτηση τοῦ «ένος», δέν τὴν ἀντέχει ἡ συνείδηση τοῦ μέλους τῆς Ἐκκλησίας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τὴν καταλογίζει ὡς ἀπάτη ὀλκῆς. Καί τὴν ἀποστρέφεται μετὰ βδελυγμίας.

Τό δεύτερο στιγμιότυπο: Ὁ Χριστόδουλος, στήν εἰσηγητική του ὁμιλία, ἀναφέρθηκε στήν ἡμερίδα κληρικο-λαϊκῆς ἐπικοινωνίας, πού πραγματοποιήθηκε στίς 10 τοῦ προηγούμενου μηνός Σεπτεμβρίου στήν πόλη τῶν Πατρῶν. Καί, μεταξύ τῶν ἄλλων, εἶπε: «... Ἐκ τοῦ διαλόγου τούτου ἀναμένεται νά προσδιορισθοῦν λεπτομερῶς, κατὰ τό δυνατόν, οἱ ἀπόψεις τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, κλήρου καὶ λαοῦ, σέ ὅ,τι ἀφορᾷ σέ ὠρισμένα ληπτέα μέτρα γιά τὴν ἐντελέστερη διεξαγωγή τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας μέσα στόν σύγχρονο κόσμο. Μᾶς ἐνδιαφέρει νά γνωρίζουμε τί ὁ λαός κυρίως ἀλλά καὶ ὁ κληρὸς προσδοκοῦν ἀπὸ τοὺς Ποιμένες τῶν καὶ τί δέον γενέσθαι, προκειμένου νά ἀνταποκριθοῦμε στίς ἀνάγκες τῆς σημερινῆς κοινωνίας...».

Αὐτά, κατὰ τὴν πρώτη μέρα τῶν διασκέψεων τῆς Ἱεραρχίας.

Κατὰ τὴ δεύτερη μέρα ὁ ὀρισμένος εἰσηγητὴς ἰστόρησε τὴν ἐξέλιξη τῆς ἡμερίδας τῶν Πατρῶν καὶ εἰσηγήθηκε τὴ λήψη κάποιων ἀποφάσεων, πού,

κατά την κρίση του, θά βελτίωναν τό κλίμα τών σχέσεων μεταξύ τών ποιμένων καί τοῦ ποιμενόμενου λαοῦ.

Ποιά, ὅμως, ἦταν ἡ ἀντίδραση τοῦ προέδρου Χριστόδουλου στήν πρόταση γιά σοβαρό προγραμματισμό καί γιά τή λήψη ὀριστικῶν ἀποφάσεων; Ἡ πιό ἀπρόσμενη γιά τούς πολλούς, πού δέ γνωρίζουν τό πυκνό πλέγμα τών μηχανορραφῶν τοῦ σημερινοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Ἡ πιό φυσική, ὅμως καί προσδοκώμενη, γιά κείνους, πού τόν παρακολουθοῦν, βαθεία θλιμμένοι, στήν ἀφόρητα ἀμοραλιστική ὁδοιπορία του, στήν ἀσύστολη ποδοπάτηση τών Ἱερῶν θεσμῶν τῆς Ἐκκλησίας μας καί στήν προκλητική περιφρόνηση τών στοιχειωδέστατων κανόνων μιᾶς, ἀνεκτά, εὐπρεποῦς συμπεριφορᾶς.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, σύμφωνα μέ τίς δημοσιογραφικές πληροφορίες, ἀρνήθηκε τή λήψη ὁποιουδήποτε μέτρου βελτίωσης τών σχέσεων κλήρου καί λαοῦ καί περιορίστηκε νά δηλώσει: «ὁ λαός *μπορεῖ νά λείει τήν ἀποψή του καί νά ξεθυμαίνει*».

Τό σκέπτεστε αὐτό; Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος συγκροτεῖ πολυμελεῖς Ἐπιτροπές, καλεῖ διάφορους παράγοντες τῆς ἐκκλησιαστικῆς καί τῆς κοινωνικῆς ζωῆς νά μετάσχουν στίς ἐκδηλώσεις καί νά εἰσφέρουν τίς ἀπόψεις τους καί ἀπαγορεύει τήν προώθηση τών συμπερασμάτων τους καί τών ἀποφά-

σεῶν τους. Τούς καλεῖ μόνο, γιά νά μιλήσουν καί νά «ξεθυμάνουν». Ὡς ἐκεῖ φτάνει τό ὀργανωτικό του δαιμόνιο. Ὡς ἐκεῖ ἐξικνεῖται ἡ ραδιοурγία του.

Ὑστερα ἀπό ὅλα αὐτά, πῶς μπορεῖ κανεῖς νά ἀξιολογήσει τή Συνέλευση τῆς Ἱεραρχίας τοῦ περασμένου Ὀκτωβρίου; Ἄν περιοριστεῖ, νά ζυγίσει τό ἔργο της, θά προκύψει στό καντράν τῆς ζυγαριᾶς τό μηδέν. Ἄν, σέ προέκταση καλῆς θέλησης, τολμήσει νά ἐκτιμήσει τίς προθέσεις τοῦ ὑπεύθυνου προέδρου καί τή μεθοδικότητά του, θά συναντήσῃ μπροστά του τήν ἀδίστακτη σκοπιμότητα. Ἄν, μέ κίνητρο τό βαθύ σεβασμό, ἐρευνήσῃ τό Κανονικό ὑπόβαθρο τών ἡμιτελῶν συζητήσεων καί τοῦ blackout τών Συνοδικῶν ἀποφάσεων, θά νοιώσῃ νά ἀνεβαίνει ἀπό τά βάθη τῆς ψυχῆς του ἓνας στεναγμός καί νά κυλοῦν, ἀπό τά μάτια του, δάκρυα.

Κανένας δέν μπορεῖ νά ἀναπαυτεῖ στήν εἰλικρίνεια(!) καί στή φερεγγυότητα(!) τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου.

Ὁ λαός, μέ τή θυμοσοφία του, εἶναι ἔτοιμος νά ἀπαντήσῃ:

«Ἄσκια φουσκωμένα μοῦ πουλᾷς καί γώ μέ τό ζύγι τά παίρνω».

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Παπα-Γιάννη

Ποιός εἶναι ὁ Ἀλφιέρης, πού ἀνάλαβε τήν ἀναστήλωση τοῦ καταρρακωμένου γοήτρου τοῦ Χριστόδουλου;

**Φιλικά
Παπα-Γιώργης**

ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ

Δημοσιεύουμε τήν έκδοση, τήν ὁποία εἶχε συντάξει, ὡς Ἀρχιμανδρίτης, ὁ σημερινός Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, σχετικά μέ τήν ἀρχιτεκτονική τοῦ Νόμου «Περί τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων», πού εἶχε συντάξει ὁ μακαριστός Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος. Τά πλεονεκτήματα τοῦ Νομοσχεδίου αὐτοῦ, πού τότε τά ἐξεδείαζε, σήμερα τά ἀρνεῖται.

ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΔΟΜΗ ΤΟΥ ΣΧΕΔΙΟΥ ΝΟΜΟΥ

Περί ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καί τῆς πρό αὐτῶν διαδικασίας

Συγκριτικά παρατηρήσεις ἐν σχέσει πρός τόν ν. 5383/32

Διά τοῦ ὑπ' ὄψιν Σχεδίου ἐπιδίδκεται:

1. Ἡ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας Κανόνων ἀπονομή τοῦ δικαίου ἐν τῷ χώρῳ τῆς Ἐκκλησίας,

καί 2. Ἡ ἄρσις τῶν ἀτελειῶν, νομοτεχνικῶν καί οὐσιαστικῶν, ἃς ἐνεφάνισεν ἐν τῇ 40ετῇ που ἐφαρμογῇ του ὁ ν. 5383/32, ὑπό τό φῶς ἰδίᾳ τῶν κατά καιρούς ἐκτεθεισῶν περί αὐτοῦ ἀπόψεων καί παρατηρήσεων τῶν ἐιδικῶν.

Ὁ ἐν λόγῳ διττός σκοπός ἀπετέλεσε τήν ὁδηγόν σκέψιν, ἥτις κατηύθυνεν ἀρχικῶς τήν νομοπαρασκευαστικήν Ἐπιτροπήν, μετά δέ ταῦτα καί τήν Ἱ. Σύνοδον, ὠδήγησε δέ αὕτη εἰς τήν υἱοθέτησιν ρηξικελεύθων καί, νῦν τό πρῶτον, εἰσαγομένων ἐν τῷ πεδίῳ τοῦ Ποινικοῦ τῆς Ἐκκλησίας Δικαίου μέτρων ἐν τῇ ἀπονομῇ τῆς δικαιοσύνης, ἀτινα καθιστοῦν τό διαληφθέν Σχέδιον, ὄντως προοδευτικόν καί φιλελεύθερον, ἐντός πάντοτε τῶν διαγεγραμμένων ὑπό τῶν Ἱερῶν Κανόνων πλαισίων κείμενον.

Εἰδικώτερον τό Σχέδιον τοῦτο, συγκρινόμενον πρός τόν ν. 5383/32 ὑπερτερεῖ καί νομοτεχνικῶς καί οὐσιαστικῶς.

Α) Νομοτεχνικῶς. Κατεβλήθη φροντίς ὥστε, ἀφ' ἐνός μέν ἡ κατάταξις τῆς ὕλης νά ᾖ συστηματική, παρακολουθοῦσα τά διάφορα διαδοχικά τῆς ἐκκλ. ποινικῆς διαδικασίας στάδια, ἀρχῆς γιγνομένης ἀπό

τῆς συγκροτήσεως τῶν δικαστηρίων καί τῆς ἀρμοδιότητος αὐτῶν καί ἐκτεινομένη μετά ταῦτα εἰς τήν προανάκρισιν, τήν τακτικήν ἀνάκρισιν, τήν εἰσαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως πρός ἐκδίκασιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, τήν συζήτησιν, τήν λήψιν τῆς ἀποφάσεως, τά ἐνδικο μέσα κλπ. ἀφ' ἐτέρου δέ ἡ διατύπωσις νά ᾖ ἀρτία καί σαφής, μή καταλείπουσα περιθώρια παρανοήσεων καί παρερμηνειῶν. Ὁ ν. 5383/32 ἀπό νομοτεχνικῆς ἐπόψεως ὕστερεῖ κατά πολύ, δεδομένου ὅτι αἱ διατάξεις αὐτοῦ εὗρηνται κατεσπαρμέναι ἄνευ σειρᾶς καί τάξεως τῇδε κακεῖσε, εἰς σημεῖον δημιουργοῦν πολλήν σύγχυσιν καί δυσχεραῖνον τόν μελετητὴν καί ἐφαρμοστήν αὐτῶν.

Β) Οὐσιαστικῶς. Ἡ ὑπεροχὴ τοῦ ὑπ' ὄψιν Σχεδίου ἐναντι τοῦ ν. 5383/32 καταφαίνεται κυρίως ἐν τῇ σειρᾷ τῶν νεοεισαγομένων διατάξεων, κατά μίμῃσιν πολλάκις τῶν ἐν τῇ κοινῇ Ποιν. Δικονομίᾳ ἰσχυόντων, αἵτινες ἐνῶ ἀπὸ μακροῦ ἀπετέλουν κατάκτησιν τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων, δέν εἶχον εἰσέτι προσπελάσει εἰς τόν χώρον τῆς Ἐκκλ. Δικαιοσύνης, μέ ἀποτέλεσμα νά ἐμφανίζεται αὕτη στερουμένη βασικῶν ἀρχῶν, ἐφ' ὧν ἐδράζεται ἡ ὀρθὴ ἀπονομή τῆς Δικαιοσύνης.

Ἡ διαπίστωσις τῶν ἐλλείψεων τούτων ὠδήγησεν ἀφ' ἐνός μέν εἰς τήν ἐπὶ νέων βάσεων ἀναδιάρθρωσιν τῶν ἡδὴ διὰ τοῦ ν.

5383/32 προβλεπομένων θεσμών και διατάξεων, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν εἰσαγωγὴν νέων τοιούτων, νῦν τὸ πρῶτον ἐμφανιζομένων.

α) Ἐπερχόμεναι βελτιώσεις τοῦ ν. 5383/32.

1. Ἡ συγκρότησις τῶν Δικαστηρίων διὰ πρεσβυτέρους, διακόνους καὶ μοναχοὺς ὡς καὶ τοῦ Πρωτοβαθμίου δι' Ἀρχιερεῖς τοιούτου, προβλέπεται σύμμεικτος ἐξ Ἱεραρχῶν παλαιότερων καὶ νεωτέρων κατὰ τὴν χειροτονίαν, οὕτως ὥστε νὰ ἐξασφαλισθῇ μείζων ἀντικειμενικότης καὶ νὰ ἀρθῇ πᾶσα ἀμφιβολία περὶ τῆς εὐθυκρισίας τῶν δικαστῶν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὸ ἀξίωμα αὐτῶν ἔχει δημιουργήσει ἀπόστασιν τινα μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν δικαζομένων. Ἡ ἐν τῇ συνθέσει τοῦ Δικαστηρίου παρουσία καὶ νεωτέρων Ἱεραρχῶν, ἐγγύτερον τῶν πρεσβυτέρων κλπ. εὐρίσκομένων, ἐγγυᾶται τὴν ὀρθοτέραν ἀπονομὴν τοῦ Δικαίου (ἄρθρα 3 ἐπ.).

2. Ἡ λεπτομερὴς καταχώρισις τῶν εἰς τὰ ἀποδεικτικά μέσα ἀφορώντων, ἥτοι εἰς τοὺς μάρτυρας, αὐτοψίαν, πραγματογνωμοσύνην κλπ. διευκολύνει τὰ μέγιστα τὴν χρησιμοποίησιν αὐτῶν πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ἀληθείας (ἄρθρον 100 ἐπ.).

3. Ὁ σαφὴς καθορισμὸς τῆς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου διαδικασίας (ἄρθρ. 144 ἐπ.) ἀποτελεῖ ἐγγύησιν διὰ τὴν ἀμερόληπτον καὶ ἀντικειμενικὴν κρίσιν.

4. Ἡ αὐξήσις τοῦ ὁρίου παραγραφῆς τῶν ἐκκλ. ἀδικημάτων ἀπὸ 4ετίας εἰς 7ετίαν (ἄρθρ. 172) ἀποβλέπει εἰς τὴν προστασίαν τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ στοιχείων ἥκιστα συμβαλλόντων εἰς τὴν ἐξύψωσιν αὐτῆς ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ πληρώματος.

5. Τὰ κατὰ τὴν λῆψιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου (ἄρθρ. 156 ἐπ.) ρυθμίζονται λεπτομερῶς, πρὸς ἀποφυγὴν πάσης παρατυπίας, ἥτις θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ὀδηγήσῃ εἰς ἀδικίαν.

6. Ὁ περιορισμὸς τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς ἐπιτρέπεται ἡ ἄσκησις τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἐφέσεως (ἄρθρ. 185) ἀποβλέπει εἰς τὴν δημιουργίαν τῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν εἰς δευτέρον βαθμὸν ἐξέτασιν μόνον τῶν σοβαρῶν ὑποθέσεων.

7. Διὰ τὴν ἀπονομὴν Χάριτος εἰς καταδικασθέντα ἀπαιτεῖται βάσει τοῦ Σχεδίου σύμφωνος γνώμη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου (ἄρθρ. 198) καὶ ὄχι ἀπλῶς γνώμη αὐτῆς. Ἐπὶ δὲ Χάριτος εἰς καθαιρεθέντα ἀπαιτεῖται ἐπιμνημένη πλειοψηφία πρὸς λῆψιν ἀποφάσεως ὑπὸ τῆς ΔΙΣ.

8. Ἡ πρόβλεψις δυνατότητος Ἀρχιερέων πρὸς ἐπιβολὴν ἐπὶ ἐλαφρῶν παραπτωμάτων διοικητικῶν ποινῶν (ἄρθρ. 204) εἰς τοὺς ὑπ' αὐτοὺς κληρικούς, ἀποτελεῖ ἀνάγκην ἐκ τῶν πραγμάτων ἐπιβεβλημένην, διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ἐκκλ. πειθαρχίας.

β) Νέαι διατάξεις τὸ πρῶτον νῦν εἰσαγόμεναι.

1. Σύστασις Σώματος Ἀνακριτῶν (ἄρθρ. 2). Διὰ τοῦ νέου τούτου θεσμοῦ ἐπιδιώκεται ἡ υπεύθυνος ἄσκησις τοῦ ἔργου τῆς ἀνακρίσεως ὑπὸ εἰδημόνων ὀργάνων, δυναμένων λόγῳ τῆς μορφώσεως αὐτῶν, νὰ ἀποφεύγωσιν ἀσύγγνωστα λάθη, ὀδηγοῦντα πλειστάκις εἰς τὴν, ἐκ λόγων τυπικῶν, ἀκύρωσιν τῶν δικαστικῶν φακέλλων.

2. Ἡ δυνατότης ἀμέσου παραπομπῆς εἰς δίκην κληρικοῦ ἐν περιπτώσει αὐτοφώρου ἀδικήματος, συνεπαγομένου τὴν ἐπιβολὴν τῆς ποινῆς τῆς καθαιρέσεως, ἄνευ δηλαδὴ μεσολαβήσεως τοῦ σταδίου τῆς ἀνακρίσεως, (ἄρθρ 25 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἄρθρα 57 καὶ 145 καὶ 205), ἐφ' ὅσον τὸ ἀδίκημα προεκάλεσε σκάνδαλον, παρέχει τὴν εὐχέρειαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ ἀπαλλαγῇ τῶν εἰς βάρος αὐτῆς σχολίων ἐπὶ βοώντων παραπτωμάτων κληρικῶν, οἵτινες ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀνέμενον τὴν ἐκδίκασιν τοῦ παραπτώματος αὐτῶν, φέροντες τὸ τίμιον ράσον καὶ διασύροντες τὴν Ἐκ-

κλησίαν, ἐνῶ ἡ διάπραξις ὑπ' αὐτῶν τοῦ ἐκκλ. ἀδικήματος δι' ὃ κατηγοροῦντο ἦτο πασιφανής.

3. Παροχή δυνατότητος εἰς τὰ Ἐπισκοπικά Δικαστήρια πρὸς ἐπιβολὴν τῆς ποινῆς τῆς καθαιρέσεως εἰς τὰς περιπτώσεις τῆς ὑπερθεν παραγράφου 2 (ἄρθρ. 25). Τό δικαίωμα παρέχεται δυνητικῶς.

4. Ἡ ἄσκησις τῆς ποινικῆς ἐκκλ. διώξεως κατὰ κληρικῶν δύναται νά στηρίζεται εἰς αὐτεπάγγελτον ἐνέργειαν τῆς ἐκκλ. ἀρχῆς ὑποχρέου οὔσης, ὅπως εὐθύς ὡς λάβη καθ' οἷονδῆποτε τρόπον γνῶσιν καταγγελίας τινος ἢ εἰδήσεως περὶ διαπραχθέντος ὑπὸ κληρικοῦ παραπτώματος, κίνησις τὴν πειθαρχικὴν κατ' αὐτοῦ δώξιν (ἄρθρ. 37).

5. Ἡ πρόβλεψις διεξαγωγῆς πρὸ τῆς κυρίας ἀνακρίσεως α) προκαταρκτικῆς ἐξετάσεως καὶ β) προανακρίσεως διὰ τὴν διακρίβωσιν τοῦ βασίμου καταγγελίας τινός, προσφέρεται διὰ τὴν ἀποφυγὴν ἀσκόπου ἀπασχολήσεως τῶν ἀνακριτικῶν ὑπηρεσιῶν μὲ ὑποθέσεις ἄνευ σοβαροῦ ἀντικειμένου (ἄρθρ. 43).

6. Ὁ ἀποκλεισμός προσώπων τινων ἀνυπολήπτων ἀπὸ τοῦ δικαιώματος πρὸς ὑποβολὴν μηνύσεως κατὰ κληρικοῦ (ἄρθρ. 44) ἀποτελεῖ ἐγγύησιν διὰ τὴν τήρησιν τῶν Κανονικῶν ἐπιταγῶν καὶ διὰ τὴν προστασίαν τῶν κληρικῶν ἀπὸ μηνυτῶν ἀπαραδέκτων.

7. Ἡ ρητὴ πρόβλεψις τῆς δυνατότητος χορηγήσεως εἰς τὸν κατηγορούμενον, δαπάναις του, ἀντιγράφων τῆς δικογραφίας (ἄρθρ. 53) λύει ἓν σοβαρόν διαδικαστικόν θέμα καὶ διευκολύνει τὰ μέγιστα τὴν προετοιμασίαν τῆς ὑπερασπίσεως αὐτοῦ.

8. Ὁ καθορισμός 3μήνου χρονικοῦ κατ' ἀνώτατον ὅριον διαστήματος διὰ τὴν ὁλοκλήρωσιν τῆς κατ' Ἀρχιερέως ἀνακρίσεως (ἄρθρ. 60) συμβάλλει εἰς τὴν ἀποφυγὴν μακροχρονίων ἐκκρεμοτήτων, αἵτινες καὶ τὴν Ἐκκλησίαν βλάπτουσι καὶ τὸν κατηγο-

ρούμενον Ἀρχιερέα.

9. Ἡ ὑπὸ 3μελοῦς συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς εἰσήγησις τῇ ΔΙΣ περὶ παραπομπῆς τοῦ φακέλλου δικογραφίας κατ' Ἀρχιερέως εἰς τὸ Δικαστήριον ἢ εἰς τὸ Ἀρχεῖον (ἄρθρ. 62-63), περιστέλλει τὰς δυνατότητας μεροληψίας καὶ παρέχει τὰ ἐχέγγυα ἀντικειμενικότητος ἐν τῇ λήψει τῆς τελικῆς ἀποφάσεως.

10. Ἡ ἀφιέρωσις ἐιδικῶν διατάξεων περὶ προθεσμιῶν (ἄρθρ. 130 ἐπ.) τονίζει τὴν σημασίαν, ἣτις ἀποδίδεται εἰς τὴν διασφάλισιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ κατηγορουμένου καὶ τὴν προστασίαν αὐτοῦ ἀπὸ αὐθαρεισίων.

11. Ἡ δυνατότης τῆς ἐκδούσης τὴν ἐντολὴν διενεργείας ἀνακρίσεως Ἀρχῆς, ὅπως μετὰ τὴν ὑποβολὴν αὐτῇ τῆς δικογραφίας κρινῇ ἐάν συντρέχῃ λόγος κατηγορίας ἢ μὴ, ἐντελλομένης ἀναλόγως εἴτε τὴν παραπομπὴν εἰς δίκην, εἴτε παραπομπὴν εἰς τὸ Ἀρχεῖον, δι' ἀναστολῆς τῆς περαιτέρω διώξεως (ἄρθρ. 132), θέτει μίαν ἐπὶ πλέον ἀσφαλιστικὴν δικλείδα διὰ τὴν προστασίαν τοῦ κατηγορουμένου ἀπὸ ἀδίκου διασυρμοῦ.

12. Ἡ δυνατότης ἐπιβολῆς ποινῆς μετ' ἀναστολῆς μέχρι 5 ἐτῶν (ἄρθρ. 171) ἀποτελεῖ φιλανθρώπουσιν ἔναντι τοῦ καταδικασθέντος, παρέχουσα εἰς αὐτόν τὴν εὐκαιρίαν διορθώσεως.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καταφαίνεται, ὅτι τὸ νέον Σχέδιον διέπουν αἱ κάτωθι ἀρχαί: α) Προσῆλωσις πρὸς τὰς Κανονικὰς ἐπιταγὰς καὶ διατάξεις. β) Προστασία πάσης θυσίᾳ τοῦ κύρους τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς ἀμέσου πατάξεως τοῦ κακοῦ. γ) Παροχὴ πολλῶν ἐγγυήσεων διὰ τὴν ἀμερόληπτον καὶ ἀνεπισκίαστον ἄσκησιν τῆς δικαστικῆς ἐρεύνης. δ) Προστασία τοῦ κατηγορουμένου ἀπὸ αὐθαρεισιῶν. ε) Λελογισμένη ἐπιείκεια ὅπου δεῖ.

Ἄρχιμ. Χριστόδουλος Παρασκευαΐδης

ΤΟ «ΠΟΘΕΝ ΕΣΧΕΣ» ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΕΠΙΚΑΙΡΟ

Η τήν από 8 Αυγούστου 2005 απόφαση της Διαρκούς 'Ιερᾶς Συνόδου ὁ Μητροπολίτης Παντελεήμων (Μπεζενίτης) κηρύχθηκε ὁμόφωνα ἔκπτωτος ἀπὸ τὴ μητροπολιτικὴ ἔδρα τῆς Ἀττικῆς, μετὰ τὰ ὅσα ἐκτυλίχθηκαν στὶς ἀρχές τοῦ ἔτους καὶ προκάλεσαν μέγα θόρυβο ἀπὸ τὰ Μ.Μ.Ε.

Δέν θά ἐπανέλθουμε στὰ γεγονότα, οὔτε ἐμεῖς θά τὰ κρίνουμε. Ὑπεύθυνα καὶ ἀρμοδιότερα ἡμῶν πρόσωπα καὶ ὄργανα θά κρίνουν καὶ θά ἀποφασίσουν. Ὁ παραπάνω ὅμως Μητροπολίτης, μέ τὴ νεότερη ἀπὸ 5.9.2005 αἴτησή του πρὸς τὴν 'Ιεραρχία, ζήτησε τὴν «ἀνάκληση» τῆς ἐκπτωτικῆς του πράξης, γιὰ τοὺς λόγους, πού ὑποστηρίζονται ἀπὸ τὸν ἴδιο στὸ κείμενο τῆς αἴτησής του.

Ἐμεῖς θά σταθοῦμε σέ ἓνα μόνο ἀπὸ τὰ προβαλλόμενα ἐπιχειρήματά του, τὸ ὁποῖο, ὅπως ὁ ἴδιος ἰσχυρίζεται, εἶχε καταθέσει καὶ κατὰ τὸ παρελθόν στὴν 'Ιερὰ Σύνοδο κατὰ λέξη: «Τό (ἐπ' ὀνόματί μου) *συγκεντρωθέν ποσόν, σύνηθες ἢ πολὺ μικρότερον δι' ἄλλας περιπτώσεις 'Ιεραρχῶν, προτίθεται κλπ...*».

Ἡ φράση αὐτὴ τοῦ Δεσπότη εἶναι πολὺ σοβαρὴ. Προκαλεῖ ἔντονες ἀπορίες καὶ προβληματισμούς. Ἄν μάλιστα λάβει κανεὶς ὑπόψη, ὅτι εἰπώθηκε ἐπίσημα στὸ ἀνώτατο διοικητικὸ ὄργανο τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἔχει δύο παραμέτρους. Ἡ πρώτη ἀφορᾷ στὸν ἴδιο τὸ Μητροπολίτη καὶ ἡ δευτέρη στὸ Σῶμα τῆς 'Ιεραρχίας.

Ὁ ἴδιος γιὰ νὰ διατυπώσῃ ἓνα τόσο

σοβαρὸ λόγο ἐνώπιον τῆς 'Ιεραρχίας, θά εἶχε ἀσφαλῶς, θά ἔπρεπε νὰ εἶχε, βάσιμα στοιχεῖα. Ὁφείλει λοιπὸν καὶ εἶχε ἰδιαίτερη ὑποχρέωση νὰ ἀναφερθεῖ καὶ σέ συγκεκριμένα πρόσωπα Ἀρχιερέων καὶ σέ συγκεκριμένες ἀποδείξεις. Τὴ Σύνοδο, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, βαρύνει μεγαλύτερου βαθμοῦ εὐθύνη. Ἐπρεπε ἀμέσως νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸ Μητροπολίτη νὰ κατονομάσῃ τοὺς συγκεκριμένους Ἀρχιερεῖς καὶ νὰ παρουσιάσῃ καὶ τὰ ἀποδεικτικά ἐρείσματα τοῦ λόγου. Ἄφησε ὅμως τὸ θέμα νὰ πλανᾶται, νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὰ συνοδικὰ γραφεῖα, ὅπως αὐτὸ εἰπώθηκε ἀόριστα καὶ ἀναπόδεικτα καὶ νὰ δημιουργήσῃ εὐλογες ἀμφιβολίες, ἀπορίες καὶ ὑπόνοιες στὸ πλήρωμα γιὰ τὸν κάθε ἓνα ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς. Χαρακτηριστικὸ εἶναι καὶ τὸ σχόλιο τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ συντάκτη τῆς ἐφημερίδας «Ἐλεύθερος Τύπος» τῆς 22.9.2005, μέ πρόταση μάλιστα γιὰ τὴν καθιέρωση τοῦ «ΠΟΘΕΝ ΕΣΧΕΣ» καὶ στοὺς Ἀρχιερεῖς.

Διατυπώνοντας αὐτὲς τίς σκέψεις, ἀλλὰ παρακινούμενοι καὶ ἀπὸ τὴν παραπάνω ἐπισήμανση τοῦ «Ἐλ. Τύπου», φέραμε στὴ θύμησή μας ἓνα παλιότερο σχόλιο, πού δημοσιεύθηκε ἀπὸ τίς στήλες τῆς περιοδικῆς μας ἐκδόσης καὶ πού ἀναφερόταν στὴν ἀναγκαίᾳ καθιέρωση τοῦ «ΠΟΘΕΝ ΕΣΧΕΣ. καὶ γιὰ τοὺς Μητροπολίτες. Εἶχαμε τότε ἐπικαλεσθεῖ τίς βασικὲς διατάξεις τοῦ νόμου 2429/1996, μέ τίς ὁποῖες ἐπιβαλλόταν ἡ ὑποχρέωση ὑποβολῆς δήλωσης περιουσιακῆς κατάστασης ἀπὸ διακεκριμένους

κατηγορίες κρατικών λειτουργών, όπως τον Πρωθυπουργό, τους βουλευτές, τους υπουργούς, τους δικαστές, αλλά και τους διοικούντες Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου. Και οι διατάξεις αυτές δεν περιορίζονται μόνο στα περιουσιακά στοιχεία, άτομικά, των παραπάνω υποχρέων, αλλά επεκτείνονται και σε εκείνα που ανήκουν στο χώρο της ευρύτερης οικογένειας (γονείς, τέκνα, σύζυγο, αδέρφια κλπ.).

Είχαμε επισημάνει στο σχόλιο αυτό, μεταξύ άλλων, και τα εξής:

«Στά υπόχρεα πρόσωπα, από όσα γνωρίζουμε, δεν περιλαμβάνονται και οι διαποιμένοντες Μητροπόλεις Αρχιερείς. Φρονοῦμε ότι η εξαίρεση αυτή, με τό κρατούν σήμερα σύστημα διοίκησης της Έκκλησίας, είναι άστοχη. Και τοῦτο γιατί: Α) Με τή ρητή διάταξη τῆς παραγ. 4 τοῦ άρθρου 1 τοῦ νόμου 590/1977, δηλαδή τοῦ ἰσχύοντος Καταστατικοῦ Χάρτη τῆς Έκκλησίας, πού εἶναι προϊόν καί δημιούργημα τῆς τότε μεταπολιτευτικῆς διοίκησής της, ὁρίζεται ὅτι "Κατά τὰς νομικὰς αὐτῶν σχέσεις ἡ Έκκλησία τῆς Ἑλλάδος καί οἱ Μητροπόλεις... εἶναι Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου". Β) Με πάγια νομολογία τοῦ Ἀνώτατου Ἀκυρωτικοῦ Δικαστηρίου (Σ.τ.Ε.) καί μάλιστα μέ ἀπόφαση τῆς ὁλομελείας του (1571/1985), ἔγινε δεκτό, καθ' ἑρμηνεία τῶν εἰδικῶν αὐτῶν διατάξεων, ὅτι οἱ Μητροπολίτες ἀποτελοῦν, κατά τό ἰσχύον σύστημα διοίκησης καί τίς ἐξ αὐτοῦ σχέσεις Έκκλησίας καί Πολιτείας, ὅργανα διοικήσεως ὡς μετέχοντες εἰς τήν διοίκησιν τῆς Έκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί τῆς οἰκείας Μητροπόλεως, ἤτοι Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου..." καί Γ) Ἡ ἴδια ἡ Πολιτεία ἔχει ἀναλάβει τή νομοθετική μέριμνα γιά τή μισθοδοσία τῶν Αρχιερέων ἀπό τά κονδύλια τοῦ κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ. Οἱ τρεῖς αὐτοί βασικοί νομικοί λόγοι ἐπιβάλλουν

καί στούς Μητροπολίτες, ὡς ὅργανα διοικήσεως, τή διαφάνεια στήν ἀπόκτηση καί τή διαχείριση τῶν περιουσιακῶν τους στοιχείων. Τοῦτο ἄλλωστε πρέπει νά συμπίπτει καί μέ τήν ἐπιθυμία καί τίς προθέσεις καί τῶν ἰδίων τῶν Αρχιερέων, οἱ ὁποῖοι, ἀκτῆμονες ὄντες κατά τίς ἐπιταγές τῶν Ἱερῶν Κανόνων, θά πρέπει νά ἀναζητοῦν "ἐν παντί καί πάντοτε" τήν εὐκαιρία νά ἀποδεικνύουν ἔναντι τοῦ πληρώματος τήν ἀκτημοσύνη καί τήν ἀφιλοχρηματία τους... Ἐτσι θά ἀποδεικνύουν μέ παρρησία καί εὐθύτητα τήν ἀκτημοσύνη τους καί ἀπό τό ἄλλο μέρος θά περιορίζονται τά διάφορα καλόπιστα ἢ καί κακόπιστα σχόλια γιά φιλοχρήματες διαθέσεις καί συμπεριφορές ὀρισμένων ἀπό τοὺς Ποιμένες μας, πού πολὺ συχνά ἔρχονται στή δημοσιότητα ἀπό τήν ἐντυπη καί τήν ἠλεκτρονική δημοσιογραφία».

Καί συνεχίζοντας τήν ἀποσπασματική παράθεση χωρίων ἀπό ἐκεῖνο τό σχόλιο, τονίσαμε ἰδιαίτερως καί τοῦτο:

«Ὁ Μητροπολίτης εἶναι πρῶτα μοναχός καί μετὰ Ἐπίσκοπος. Καί ὡς μοναχός πρέπει νά διαφυλάσσει ὡς κόρη ὀφθαλμοῦ τή βασική γιά τό μοναχό ἀρετή τῆς ἀκτημοσύνης. Καί τήν κανονική αὐτή ἀρχή παραβιάζουν καί ὅσοι στή ζωή διατηροῦν περιουσίες καί ὅσοι μέ τή διαθήκη τους τίς διαθέτουν μετὰ τό θάνατό τους, ὅπου καί γιά ὅποιο σκοπό τίς διαθέτουν. Καί εἶναι ἐπόμενο μέ τέτοιου εἶδους δημοσιεύματα καί μέ τόν τόνο τῆς δημοσιογραφικῆς προβολῆς, πού παρουσιάζονται, νά δημιουργεῖται καί νά συντηρεῖται στό πλήρωμα ἔντονη ἡ ἀμφιβολία γιά τό ἥθος καί τήν ἀφιλοχρηματία τῶν Ποιμένων του, ἀφοῦ οὔτε οἱ ἴδιοι οἱ Μητροπολίτες ἀμφισβητοῦν τίς δημοσιογραφικές αὐτές ἀποκαλύψεις, οὔτε καί ἡ διοίκηση τῆς Έκκλησίας καταφεύγει στήν ἔρευνα γιά τή διακρίβωση τῆς

Σεξουαλικές Παρεκτροπές στήν 'Εκκλησία.

(Οι Ίεράρχες της Μονίμου Συνδιασκέψεως των Κανονικῶν Ὁρθοδόξων Ἐπισκόπων τῆς Ἀμερικῆς (SCOBA) πρόσφατα υἱοθέτησαν ὁμόφωνα μιά Δήλωση μέ τίτλο «Ἀντιμετώπιση Σεξουαλικῶν Παρεκτροπῶν στήν Ἐκκλησία». Ἡ Δήλωση αὕτη ἀποτελεῖ

κοινή φωνή τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀμερικῆς καί προσφέρει ποιμαντικές κατευθύνσεις γιά τήν ἀντιμετώπιση τοῦ σοβαροῦ αὐτοῦ προβλήματος. (Στή Δύση ἐπικρατεῖ τό ἀντικανονικό φαινόμενο νά ὑπάρχουν σέ κάθε χώρα ἐπάλληλες ἐκκλη-

πραγματικότητας».

Καί ἐπισφραγίζαμε ἐκεῖνο τό δημοσίευμά μας μέ τό: «ΕΠΙΜΕΤΡΟ. Ὁ Μακαριστός Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος, κατά προσωπική διαπίστωση στενοῦ του συνεργάτη, κάθε τελευταία ἡμέρα πρό τῆς μισθοδοσίας του, τά λιγοστά, πού τοῦ ἀπέμεναν ἀπό τόν προηγούμενο μήνα, τά διέθετε γιά τρέχουσες καθημερινές ἀνάγκες ἐνδεῶν συνανθρώπων του. Καί ὁ ἅγιος Μητροπολίτης Λαρίσης Θεολόγος, πού τόσο ἄδικα καί βάνανυσα χτυπήθηκε ἀπό τή διοικοῦσα Ἐκκλησία, κατά τήν ἡμέρα τῆς κοίμησής του βρέθηκε νά ἔχει ὡς μοναδικό περιουσιακό στοιχεῖο δραχμές πενήντα ἐπτὰ, καί αὐτές σέ κέρματα. Τό παράδειγμα τῶν δύο αὐτῶν ἀγίων Ἀρχιερέων φαίνεται ὅτι δέν τό ἀκολουθοῦν πολλοί. Ἴσως νά ὑπάρχουν ἀκόμη κάποιοι. Ἐκεῖ ὅμως πού δέν ὑπάρχουν τέτοια φωτεινά δείγματα ἄκρας ἀ-

φιλοχρηματίας, ἄς ἔλθει τουλάχιστον νά καλύψει αὐτό τό κενό ἡ δήλωση περιουσιακῶν στοιχείων. Τό "ΠΟΘΕΝ Ε-ΣΧΕΣ". Τοῦτο ὅμως τό βλέπουμε δύσκολο. Δυσκολότατο. Τό θεωροῦμε ὅμως ἀναγκαῖο καί ἀπαραίτητο. Γιά νά διαλυθοῦν οἱ κακές καί ἐν πολλοῖς ὄχι ἀβάσιμες ἐντυπώσεις, κυρίως ὅμως καί πρωτίστως γιά νά διαφυλαχθεῖ τό κύρος τῆς Ἐκκλησίας».

Σήμερα, μετά τά ὅσα εἰπώθηκαν, ἐν Συνόδῳ, ἀπό τό Μητροπολίτη Παντελεήμονα καί μετά τά ὅσα ἦλθαν καί ἔρχονται στό φῶς τῆς δημοσιότητας, δέν ἔχουμε, παρά νά ἐπαναλάβουμε ἐκεῖνα, πού συνέθεσαν τό περιεχόμενο τοῦ «ΕΠΙΜΕΤΡΟΥ» τοῦ προηγούμενου σχολίου μας, τό ὁποῖο ὅμως δέν πάλιωσε, μᾶλλον ἀναπαλαιώθηκε καί ἦλθε καί πάλι στό προσκήνιο τῆς ἐπικαιρότητας.

Ὁ Σχολιαστής

σιαστικές διοικήσεις, δικαιοδοσίες των Ὁρθοδόξων μητέρων Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς. Στὴν Ἀμερική οἱ κανονικές αὐτές Ἐκκλησίες συγκρότησαν τὴ SCOBA, πού δέν ἀποτελεῖ διοικητικό ὄργανο, ἀλλὰ συμβουλευτικό, καί τό ὅποιο μέ διάφορες ἐπιτροπές μελετᾷ θέματα κοινοῦ διορθοδόξου ἐνδιαφέροντος). Ἡ Δήλωση, ἀποσπάσματα τῆς ὁποίας παραθέτουμε στή συνέχεια σέ μετάφραση, δημοσιεύτηκε στήν ἱστοσελίδα www.scoba.us στίς 2/8/2005).

«Ὁ Θεός ὁ μέγας ἐν δυνάμει..., τοῦτον, ὃν νύδόκησας τόν τοῦ Πρεσβυτέρου ὑπείσελθεῖν βαθμόν, πλήρωσον τῆς τοῦ Ἀγίου σου Πνεύματος δωρεᾶς, ἵνα γένηται ἄξιος, παρεσῑάναι ἀμέμπτως τῷ Θυσιαστηρίῳ σου, κηρύσσειν τό Εὐαγγέλιον τῆς Βασιλείας σου, ἱεουργεῖν τόν λόγον τῆς ἀληθείας σου, προσφέρειν σοι δῶρα, καί Θυσίας πνευματικές, ἀνακαινίζειν τόν Λαόν σου διά τῆς τοῦ λουτροῦ παλιγγενεσίας,...» (εὐχή χειροτονίας).

Οἱ σεξουαλικές παρεκτροπές καί καταχρήσεις δέν πρέπει νά βρίσκουν ἀσφαλές καταφύγιο μέσα στήν Ἁγία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Ἐμεῖς, ὡς Ἱεράρχες τῆς Ἐκκλησίας, δεσμευόμαστε ὅτι θά διαθέσουμε ὅλα τά μέσα, πού διαθέτει ἡ Ἐκκλησία, γιά νά διασφαλίσουμε ὅτι ὅλα τά τέκνα τοῦ Θεοῦ, ὁποιασδήποτε ἡλικίας, θά παραμένουν σῶα καί ἀσφαλή μέσα στούς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας, καί ὅτι οἱ ἄνομοι κυνηγοί τοῦ σέξ δέν θά βρίσκουν ἔδαφος μέσα σ' Αὐτήν νά διαπράττουν τά ἐγκλήματά τους. Ἡ ἁμαρτία εὐδοκιμεῖ ὅπου ὑπάρχει σκότος καί ἐ-

χεμύθεια, δέν μπορεῖ δέ νά σταθεῖ στό φῶς τῆς ἀλήθειας καί τῆς εὐθύτητας. Ἡ Ἐκκλησία, ὅταν ἀναζητᾷ τήν ἀλήθεια καί τή δικαιοσύνη, ὅταν περιθάλλει τά θύματα τῶν ἐγκλημάτων, ὅταν διασφαλίζει τίμιες τίς ἀναγκαῖες ἐνέργειες καταλογισμοῦ εὐθυνῶν πρὸς κάθε κατευθυνση, ὅταν ἀνοίγει τό δρόμο τῆς μετανοίας πρὸς τή σωτηρία, τότε ἀναδεικνύεται γνήσια ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τόν Ὅποιον ὑπηρετεῖ, καί τοῦ πιστοῦ λαοῦ Της. Ἄν καί ἡ Δήλωση αὐτή ἐστιάζεται στίς ποιμαντικές κατευθύνσεις σέ σχέση μέ σεξουαλικές ἐκτροπές τοῦ κλήρου-ἐπισκόπων, ἱερέων καί διακόνων-ὡς τῶν πλέον ἐμφανῶν ἐκπροσώπων τῆς Ἐκκλησίας, ἡ μέριμνά μας περιλαμβάνει καί ὅλους, ὅσοι ἐργάζονται στήν Ἐκκλησία...

Ὅσοι ἔχουν δεχθεῖ τή χάρη τῆς χειροτονίας ἀπό τό Θεό καί τήν Ἐκκλησία Του, ἔχουν ἐπιλεγεῖ μέσα ἀπό τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τήν κοινότητα τῶν πιστῶν, ὡς πρόσωπα, πού ἔχουν αὐτοδεσμευθεῖ νά ζοῦν σύμφωνα μέ τό Εὐαγγέλιο καί νά εἶναι πρόθυμοι νά ἀναλάβουν ἐνώπιον Θεοῦ τή βαριά εὐθύνη γιά τό ποίμνιό Του. Εἶναι ὑπεύθυνοι γιά τό ποίμνιο, ὅπως ὁ ἱσοπάνης γιά τά πρόβατά του. Ὡς καλοί ποιμένες πρέπει νά ἔχουν τή διάθεση νά θυσιαστοῦν γιά τό ποίμνιο. Ὅταν, ὅμως, κάποιος κληρικός ἐνδιαφέρεται γιά τό ἄτομό του μᾶλλον, παρά πῶς θά γίνει Ποιμένας, καί θυσιάζει τό ποίμνιο στίς ὁρέξεις του, τότε γίνεται λύκος μέ ἔνδυμα ποιμένα, προδίδει τό Χριστό καί τό ποίμνιο, τό ὅποιο ἡ Ἐκκλησία τοῦ ἔχει ἐμπιστευθεῖ. Ἀδικεῖ, ἀκόμα, ὅλη τήν κοινωνία, γιατί ἡ Ἐκκλησία μᾶς ἔχει δοθεῖ ἀκριβῶς γιά νά ζωγονεῖται ὁ κόσμος.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι τό

πεδίο μάχης του άόρατου πολέμου, για τόν όποιο μίλησαν οί Πατέρες. Έχουμε κληθεί νά γίνουμε «τέλειοι, *ώσπερ ό Πατήρ ήμωv ό έν τοίς ούρανοίς τέλειός έστίν*» (Ματθ., ε' 48). Ξέρουμε, άκόμα, ότι «*ού ζήσεται άνθρωπος, ός ούκ άμαρτήσει*». Η Έκκλησία αντιμετώπιζει καί θεραπεύει τήν άμαρτία μετασχηματίζοντας καί μεταμορφώνοντάς μας *ώστε νά γίνουμε «καί' είκόνα Θεού καί καθ' όμοίωσιν*». Μέ τή θεραπευτική δύναμη του Χριστού, ή Έκκλησία έξαγιάζει καί σώζει τόν πεπτωκότα στήν άμαρτία κόσμο. Προσφέρει αναλοιώπη τήν αλήθεια του Χριστού, έτσι *ώστε όλοι, όσοι ανήκουν σ' Αιτήν, νά μπορούv νά πορεύονται μέσα στό φώς Του*.

Ό πειρασμός τής σεξουαλικής παρεκτροπής είναι ένα από τά πεδία μάχης αυτού του άόρατου πολέμου, πού γίνεται όξύτερος στήν κορεσμένη από σέξ κοινωνία μας, όπου ό πανσεξουαλισμός έχει κατακλύσει τή διασκέδαση, τή διαφήμιση, τήν αναψυχή. Η Έκκλησία του Χριστού, ό κληρός καί όσοι κατέχουν θέση στήν διοίκησή Της έχουν τήν ευθύνη καί τήν ήθική υποχρέωση νά διαφυλάξουν μέσα σέ πλαίσια ιερότητας τή σεξουαλικότητα του ανθρώπου. Ειδικά για τούς κληρικούς, αποτελεί ειδικό χρέος νά ζοvν ζωή αγνότητας καί αγιότητας, έτσι *ώστε τό φώς του Χριστού νά λάμπει μέσω αυτών*.

.....

Η σεξουαλική έκτροπή είναι έφάρμαξη καί επιβλαβής για κάθε Χριστιανό, είναι, όμως, κατ' έξοχή θλιβερή καί όδυνηρή όταν ό δράστης είναι κληρικός. Γιατί, πολύ συχνά, οδηγεί σέ ανεπίτρεπτη κατάχρηση τών προνομίων έξουσίας του κληρικού μέσα στήν κοινότητα τής Έκκλησίας, καί αποτελεί προ-

δοσία τής έμπιστοσύνης, μέ τήν όποία έχει περιβάλει τό πρόσωπό του ό Θεός, ό λαός του Θεού καί ή ιεραρχία τής Έκκλησίας. Κάθε Χριστιανός καλείται νά είναι υπόδειγμα συμπεριφοράς σέ κάθε όψη τής ζωής. Αυτό ισχύει κατ' έξοχή για τόν κληρικό-έπίσκοπο, ιερέα, διάκονο-όπως, μέ αυστηρότητα έχουν θεσπίσει ή Ίερά Παράδοση καί οί Κανόνες. Για τόν κληρικό, ή σοβαρή άμαρτία δέν είναι άτομική του υπόθεση. Είναι προσβολή κατά τής άκεραιότητας τής Έκκλησίας.

Η σεξουαλική έκτροπή του κληρικού μπορεί νά προκαλέσει μεγάλο κακό ενεκα τής ιδιότητας του δράστη. Η σχέση του μέ τούς ένορίτες του είναι σχέση πνευματικού πατρός μέ τά πνευματικά του παιδιά. Στο κύρος του, έμπεριέχεται αναπόφευκτα μία δύναμη, συχνά λανθάνουσα, μπροστά στήν όποία τά θύματα, κάθε ηλικίας, παύουν νά ενεργοvν έλεύθερα. Καί έπειδή ό διαχειριστής αυτής τής δυνάμεως είναι κληρικός, ή ιαματική διακονία τής Έκκλησίας προς τά όποια θύματα, ή όποία βασίζεται στήν έμπιστοσύνη καί τήν αγάπη, ύπονομεύεται. Αυτή τούτη ή σχέση του θύματος μέ τό Θεό, ή ίδια ή πίστη του, μπορεί νά κλονισθεί σοβαρά. Η βλάβη στό θύμα είναι σωματική, ψυχολογική, πνευματική.

Υπάρχει ανάγκη νά διδαχθοvμε όλοι μας, έμεις, οί κληρικοί μας καί ό λαός, *ώς Έκκλησία πρέπει νά βοηθήσουμε τά θύματα νά δεχθοvν θεραπεία*. Ευχόμαστε καί ελπίζουμε ότι, μέ τήν ταχεία καί αποτελεσματική μας αντιμετώπιση όσων έχουν διαπράξει αδικήματα, καί μέ πλησίασμα αγάπης μέ τόν κατ'άλληλο κάθε φορά τρόπο προς όσους έχουν πληγωθεί από τήν κακομετα-

χείριση, θά τούς δώσουμε τό θάρρος καί θά τούς βοηθήσουμε νά μή διαρρήξουν τή σχέση τους μέ τό Θεό καί τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Χρέος μας νά θεραπεύσουμε καί τίς ἐνορίες, πού ἔχουν πληγωθεῖ ἀπό σεξουαλικές παρεκτροπές κληρικών. Ὅταν ἕνας κληρικός δρᾷ κατά τρόπο ἀνάρμοστο, ἐπιφέρει πλήγματα ὄχι μόνο στό θύμα του, ἀλλά καί στή δική του οἰκογένεια, τήν οἰκογένεια τοῦ θύματος καί σ' ὅλη τήν κοινότητα. Θά δώσουμε κάθε δυνατή στήριξη σέ ὅλους, ὅσοι ἔχουν τραυματιστεῖ ἀπό τέτοιες συμπεριφορές.

Πρέπει συγχρόνως νά δοῦμε τίς πνευματικές ἀνάγκες τοῦ ἔνοχου κληρικοῦ. Ἡ Ἐκκλησία δέν θά γυρίσει τήν πλάτη στούς πρώην κληρικούς, ἄν ἔχουν μετανοιώσει γιά τήν ὀλέθρια συμπεριφορά τους καί ἔχουν δεχθεῖ συγχώρηση, ἔστω καί ἄν δέν μποροῦν πιά νά ὑπηρετοῦν ὡς κληρικοί ἢ νά κατέχουν ἄλλες ἐπευθύνες θέσεις. Ἡ Ἐκκλησία, ἐνῶ θά προστατεύει δυναμικά τά θύματα, θά ἐργάζεται συγχρόνως γιά τή θεραπεία καί τή σωτηρία ὅλων, ὅσοι βρίσκονται σέ ἀνάγκη.

Γνωρίζουμε ὅτι ὑπάρχει ἀνάγκη νά ἐξετάσουμε τόν τρόπο, μέ τόν ὁποῖο διαλέγουμε καί ἐκπαιδεύουμε τούς κληρικούς μας. Στόχος μας νά ἀποκλείουμε ἐκείνους γιά τούς ὁποίους ὑπάρχουν ὑπόνοιες ὅτι θά προκαλοῦν σκάνδαλα μετά τή χειροτονία τους. Ὅλοι οἱ σπουδαστές τῶν ἱερατικῶν σχολῶν πρέπει νά μάθουν νά σέβονται τά ὅρια εὐπρεπείας καί τά πρότυπα, τά ὁποῖα πρέπει νά τηρεῖ ἕνας κληρικός. Εἶναι ἐπιβεβλημένο οἱ σχολές αὐτές νά ἐρευνοῦν τά προσόντα καί τό ποινικό ἱστορικό ὅλων τῶν ὑποψηφίων σπουδαστῶν. Νά ἐρευ-

νῶνται ἐπίσης οἱ προϋποθέσεις καί ἡ ποινική προϊστορία καθενός, πού προωθεῖται πρὸς χειροτονία. Οἱ ἐνορίες πρέπει ἀνάλογη ἐρευνα νά κάνουν γιά κάθε πρόσωπο, πού πρόκειται νά χρησιμοποιήσουν σέ ἐπαγγελματική ἢ ἐθελοντική ἀπασχόληση. Ὅλα αὐτά τὰ μέτρα πρέπει νά ληφθοῦν προκειμένου ἡ Ἐκκλησία, ὡς Σῶμα Χριστοῦ, νά μείνει πιστή στόν Κύριό Της διακονώντας τό λαό. Ἐπαναλαμβάνουμε τό σκοπό αὐτῆς τῆς Δηλώσεως: ἡ σεξουαλική κατάχρηση ἢ παρεκτροπή δέν πρέπει νά βρίσκουν ἀσφαλές καταφύγιο μέσα στήν Ἁγία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Βεβαιώνουμε ὅτι αὐτή μας ἡ Δήλωση ἀντανακλᾷ τό κοινό μας πνεῦμα, καί θά καταβάλουμε κάθε προσπάθεια νά τό ὑλοποιήσουμε μέ τήν ἐνεργοποίηση ὅλων τῶν κατάλληλων μέσων, ὅσα διαθέτει κάθε μιά ἀπό τίς ἐκκλησιαστικές μας δικαιοδοσίες.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτῆτης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X